

d ů v o d ů:

Ve vývodech, jimiž provádí důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., dovozuje zmateční stížnost, že výkonným orgánem, pověřeným výkonem exekuce a k němu formálně oprávněným, byl pouze radní D-ý, nikoli také starosta K., že tudíž starosta nešel k obžalovanému jako osoba úřední, nýbrž v zastoupení obce jako vymáhající věřitelky. Dovolává se při tom §§u 3 a 4 císařského nařízení ze dne 20. dubna 1854, čís. 96 ř. zák., dle nichž mají prý představení obcí politickou exekuci ohledně peněžitých příspěvků nebo pokut, připadajících ve prospěch obce, prováděti svými vlastními orgány. Takovýmto výkonným orgánem, pověřeným provedením exekuce, byl v tomto případě dle názoru zmateční stížnosti pouze obecní radní D-ý. Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění. Starosta obce K. a obecní radní D-ý přišli podle rozsudkového zjištění do domu obžalovaného provádět politickou exekuci pro pokutu za škody způsobené drůbeží. Peněžitě pokuty uvedeny jsou v §u 3 uvedeného císařského nařízení mezi oněmi peněžitými plněními, která mají podle tohoto předpisu k nařízení úřadů vybírati jejich vlastní orgány nebo v jejich jméne a z jejich uložení orgánové obcí. Pak-li se někdo s tímto plněním obmešká nebo nechce-li je zcela nebo z části plniti, má podle druhého odstavce téhož §u politický úřad právo, když by upomenutí o ně, jež by buď sám nebo prostřednictvím obecního orgánu učinil, zůstalo bez účinku, použití exekučních prostředků, které mají jindy místo za příčinou vymáhání nezaplacených přímých daní. Rozsudek zjišťuje, že v tomto případě byl ku provedení exekuce zmocněn obecní úřad. Toto zjištění dochází opory jednak ve svědeckém udaji starosty K-a, jednak v trestním oznámení, které bylo při hlavním přelíčení čteno, a jehož se rozsudek výslovně dovolává jako pramene svých skutkových zjištění a v němž se uvádí, že si starosta K. vyžádal u okresní politické správy povolení k provedení politické exekuce na obžalovaném, které mu jmenovaným úřadem dne 26. srpna 1924 bylo povoleno. Je na biledni, že, ať provedení exekuce povoleno bylo obecnímu úřadu nebo starostovi obce, v němž rozsudek vzhledem k příslušným ustanovením obecního zřízení spatřuje vším právem představitele obecního úřadu, starosta K. konal svůj úřad také tehdy, když odebral se do domu obžalovaného k provedení exekuce osobně, a že nepozbyl tento jeho krok povahy úředního výkonu ani tím, že si jako vykonavatele exekuce, jako výkonný orgán přibral radního D-ého, ani posléze tím, že tam šel také, by, ať již z jakékoli příčiny, sám sepsal o exekuci protokol. Zmateční stížnost označuje tudíž starostu obce a to již vzhledem na veřejnoprávní povahu peněžitého poplatku, k jehož vydobytí exekuce byla prováděna, a na zmocnění, udělené k tomu cíli nadřízeným úřadem, neprávem za pouhého zástupce vymáhající věřitelky a stejně neprávem upírá mu formální oprávnění k výkonu exekuce.

Čís. 2055.

S hlediska §u 36 zbroj. pat. stačí, má-li kdo zbraň vůbec při sobě; nezáleží na podnětu a účelu nosení (na př. k cíli použití při divadelním

představení), ani na tom, po jakou dobu je zbraň nosena, ani na tom, je-li nositel vlastníkem (držitelem) zbraně, či jen jeho poslem.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Jest zmatkem čís. 11 Šu 281 tr. ř., uložena-li náhrada škody podmíněně odsouzenému bezpodmínečně, nikoliv jen dle jeho sil.

(Rozh. ze dne 21. srpna 1925, Zm II 166/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Ladislava N-e do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 6. března 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 335 tr. zák. a přestupkem podle Šu 36 zbroj. pat. Podle Šu 290 tr. ř. doplnil současně rozsudkový výrok, kterým podmíněné odsouzení obžalovaných Ladislava N-e, Jana M-ho a Ivana M-a bylo ve smyslu Šu 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. učiněno závislým na podmínce, že všichni obžalovaní nahradí alespoň útraty pohřbu Leopolda S-a a jeho pomníku a sice v té výši, jak účty budou tyto náklady prokázány, tím, že se vyslovuje, že zmínění tři obžalovaní nahradí škodu tu »dle svých sil«. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Stížnost napadá odsouzení stěžovatelovo pro přestupek Šu 36 zbrojního patentu jako právně mylné, uplatňujíc, že stěžovatel nenesl zbraň jako takovou, nýbrž na žádost spoluobžalovaného přinášel pušku, již se mělo použítí při divadelním představení. Není prý úmyslem zákonodárcovým, by na takovýto případ, kde jest nositel zbraně pouhým poslem, byl vztahován § 36 zákona. Stížnost je bezdůvodna. Zákon činí trestnost odvislou pouze od nosení zbraně, děje-li se to bez oprávnění a prokázané nutnosti k odvrácení hrozícího nebezpečí. Dle toho stačí, že někdo má zbraň vůbec při sobě, aniž záleží na podnětu a účelu nosení a aniž sejde na době, po jakou zbraň je nosena, vyjmouc případ, že vinník uchojí a vezme na se jen na okamžik zbraň, kterou nese jiná osoba k vlastní potřebě; nezáleží konečně ani na povaze příslušnosti zbraně k jejímu nositeli, zda jest jejím vlastníkem, držitelem či jen pouhým poslem vlastnickým, poněvadž i takovýto posel, má-li zbraň při sobě, jí ve smyslu zákona nosí. Stanovisko toto vyplývá zejména ze souvislosti Šu 36 s §em 15 úsudkem z opaku a bylo proto použito zákona správně i na tento případ, kde stěžovatel byl pro loveckou pušku poslán a nesl ji z příbytku vlastníkova přes ulici k radnici, by se jí tam použilo při divadelním představení. Bezdůvodnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Podle Šu 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. lze podmíněně odsouzenému uložití mimo jiné, by podle svých sil nahradil škodu, kterou způsobil. Ve výroku rozsudkovém není však uvedeno, že se obžalovaným ukládá, by škodu (jde tu o náhradu škody, nikoli o dostiučinění, jak mylně a odchylně od výroku rozsudkového uvádějí důvody) nahradili podle svých sil, jak ustanoveno jest v Šu 4 zákona

o podmíněném odsouzení, nýbrž jest naopak výrokem tím uložena náhrada škody všem obžalovaným bezpodmínečně. Zmíněný výrok trpí tudíž nevytýkanou zmatečností podle čís. 11 Šu 281 tr. ř.; bylo proto podle jasného znění Šu 4 zmíněného zkoná po rozumu Šu 290 tr. ř. dotyčný výrok doplniti a vysloviti, že jest povinností obžalovaných, by nahradili způsobenou škodu pouze podle svých sil.

Čís. 2056.

Zákon o právu původcovském ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák.

Obkreslení stavebních plánů.

Zaplacením plánů stavebníkem původci nenabývá stavebník práv napodobovacích (rozmnožovacích) a nemůže je na jiného převésti (§Šy 18, 51 zákona).

Omyl (nevědomost) co do ustanovení zákona původcovského neomlouvá (§Šy 3, 233 tr. zák.).

Ochrana vztahuje se i na část díla (§ 3 zákona).

§ 51 zákona předpokládá úmyslnost jednání, spojenou s vědomím o jsoucnosti cizího práva původcovského; stačí *dolus eventualis*.

Ani s hlediska Šu 53 zákona nevyvíňuje omyl, záležející v tom, že plán (jeho kopie) pro nepatrné změny na něm provedené a pro zaplacení osobou třetí (stavebníkem) není dílem cizím.

»Uvedením díla do oběhu« (§ 53 zákona) na rozdíl od uveřejňování, odbývání (§Šy 23, 31, 37, 40 zákona) jest každá dispozice jím, jež činí je osobám třetím přístupným; může se státi i vzhledem k jedinému exempláři, aniž třeba rozmnožování díla; stačí předložení kopie plánu stavebnímu úřadu.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1925, Zm II 320/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečným stížnostem státního zastupitelství a soukromého obžalobce Viléma L-y do rozsudku krajského soudu v Nov. Jičíně ze dne 24. ledna 1924, pokud jím byl obžalovaný Adolf Sch. podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sproštěn z obžalob vznesených naň veřejným obžalobcem pro přečin podle Šu 53 zák. ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák. a soukromým obžalobcem Vilémem L-ou pro přečin podle Šu 51 téhož zákona, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

A) Zmateční stížnost soukromého obžalobce uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř. V onom směru vytýká napadenému rozsudku rozpor se spisy a neúplnost. Není však po zákonu doličena, neuvádějíc, co soud předpokládal v rozporu se spisy jako jejich obsah. Polemika se závěrem není doličováním důvodu podle čís. 5 Šu 281 tr. ř. Ani neúplnosti, ježto nalézací soud nepřihlížel k okolnosti, že sám obžalovaný vyzýval Artura Sch-a, by nejdříve dal vše